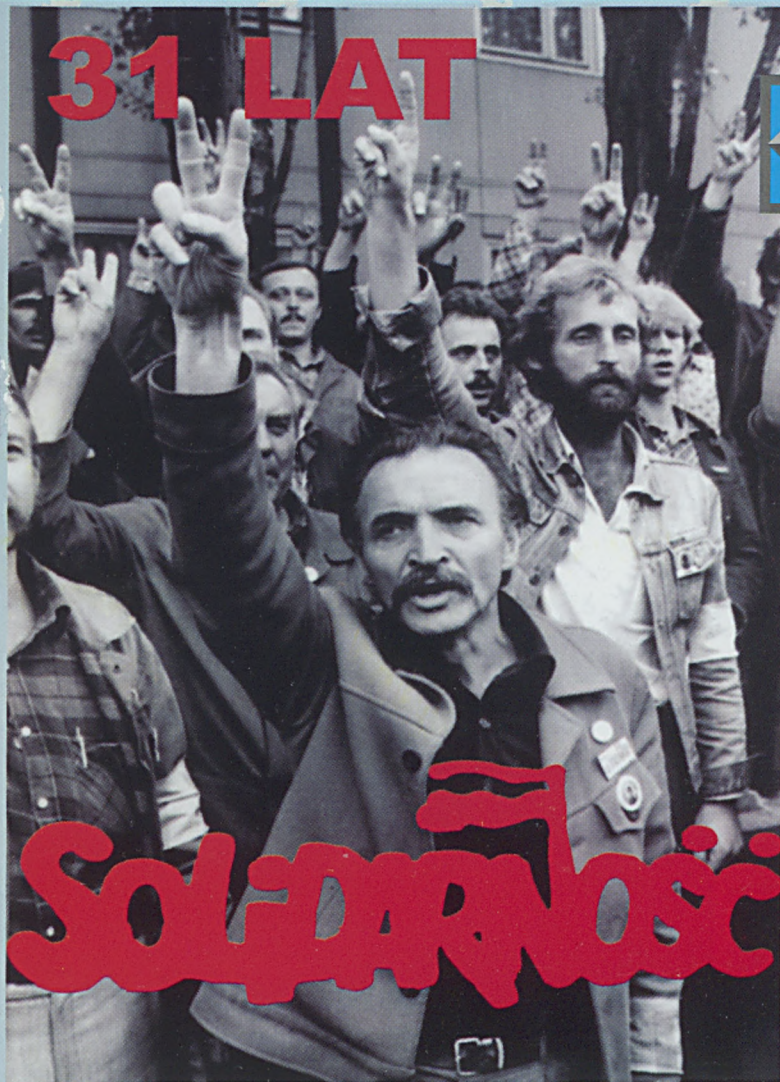

31 LAT

Rocznica Lubelskiego Lipca 1980

Poczet sztandarowy ZR w składzie Wiesław Rychter, Marian Kozłowski, Zygmunt Kołsut wraz z członkiem ZR Wiesławem Wabikiem uczestniczył w uroczystych obchodach 31 rocznicy Lubelskiego Lipca 80 w Świdniku.

10 lipca br. w Świdniku odbyły się uroczystości rocznicowe pod honorowym patronatem przewodniczącego „Solidarności” Piotra Dudy. Obchody rozpoczęła uroczysta msza św., której przewodniczył i homilię wygłosił ks. biskup Ryszard Karpiński. Potem poświęcił on dzwonnice pod „Dzwon Wolności”. Następnie zebrani, przy dźwiękach orkiestry, przeszli pod pomnik „Świdnickich spacerów”, by tam złożyć kwiaty. W imieniu Regionu Ziemia Radomska kwiaty składali Wiesław Wabik i Zygmunt Kołsut.

Z REGIONU

XI posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

16.08.2011

Zebranych powitał przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz. Przedstawił on porządek obrad, który przyjęto jednogłośnie.

Następnie wiceprzewodniczący ZR Zbigniew Dziubasik odczytał zebranym decyzje uchwały ZR z poprzedniego posiedzenia ZR 14.06 oraz decyzje Prezydium ZR z 18.06.

Kolejnym punktem obrad było zatwierdzenie wniosku do Komisji Krajowej o przydział środków finansowych z Funduszu Wspomagania Statutowych Zadań Związku. Ten punkt referował skarbnik ZR Zbigniew Dziubasik.

Następnie wiceprzewodniczący Krzysztof Kośła przedstawił stan przygotowań do regionalnych obchodów 31. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” (informacja w „Biuletynie”) oraz Turnieju Piłki Siatkowej o Puchar Przewodniczącego ZR NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska, które to zawody zaplanowano na 20-21 sierpnia w Toporni k. Przysuchy. Ustalono też harmonogram obchodów 35. rocznicy śmierci ks. Romana Kotlarza – 18 sierpnia o 12.00 – złożenie kwiatów oraz modlitwa pod pomnikiem ks. Romana na rondzie ks. Romana Kotlarza, a o 18.00 w Pelagowie – msza św. w intencji ks. Romana.

Omawiano też sprawę przygotowań do zaplanowanej przez KK na 17 września Euromanifestacji we Wrocławiu oraz 39. Ogólnopolskiej Pielgrzymki Ludzi Pracy na Jasną Górę – 17-18 września.

Potem zebrani dyskutowali o sytuacji w zakładach pracy Regionu. Zdzisław Maszkiewicz przedstawił zebranym krytyczny stan ZPS w Pionkach. Przy wsparciu ZR i posłanki Kopacz prowadzone są rozmowy z ministrem Skarbu i ministrem Obrony Narodowej ws. zagwarantowania ZPS realizacji obiecanych zamówień dla wojska. Ich brak może skutkować dezintegracją firmy.

Marek Kicior przedstawił trudną sytuację MPK Radom – spółka ta oczekuje na audyt zewnętrzny i będzie walczyć o utrzymanie dotychczasowego stanu zadań przewozowych. Ich zmniejszenie może oznaczać likwidację miejsc pracy MPK.

Czesław Stefański poinformował zebranych o sukcesie związku, jakim jest powstanie organizacji zakładowej w działającym od niedawna w Szydłowcu zakładzie szwajcarskiej firmy Biella

(cd. na str. 2)

Z REGIONU

XI posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

(cd. ze str. 1)

Szydłowiec, która to firma zajmuje się produkcją akcesoriów biurowych. Organizacja zakładowa liczy obecnie 80 osób co stanowi połowę pracowników Bielli Szydłowiec.

Andrzej Witkowski omówił sytuację w Elektrowni Kozienice, a Dariusz Sobczak w Fabryce borni – przy okazji poinformował członków ZR o trwającym pogotowiu strajkowym, które ogłosiła Sekcja Krajowa Przemysłu Obronnego. Zdzisław Maszkiewicz przedstawił problemy PKS Kozienice, a Stanisław Socha sytuację ZGM Zębice.

Rocznica Bitwy Warszawskiej

Delegacja ZR - Zdzisław Maszkiewicz, Marek Siedlecki, Jerzy Minda, Kazimierz Staszewski - oraz poczet sztandarowy ZR: Wiesław Rychter, Lech Mosiołek, Zygmunt Kołsut –

uczestniczyli w obchodach Święta Wojska Polskiego, które odbyły się 15 sierpnia 2011 r. w Kościele Garnizonowym w Radomiu.

Straż przy grobie ks. Jerzego

29-30.07.2011

29 i 30 lipca członkowie „Solidarności” z Regionu Ziemia Radomska pełnili straż honorową przy grobie bł. ks. Jerzego Popiełuszki. Przy grobie czuwali: Tadeusz Brydowski, Wiesław Wabik, Wiesław Rychter, Janina Sobuta, Zygmunt Kołsut, Janusz Piątek, Zofia Piątek, Krystyna Michalska, Barbara Arak

Czekamy na zgłoszenia członków naszego związku chętnych do pełnienia warty honorowej. Zapisy w sekretariacie ZR.

Wiesław Wbik

**Regionalny Koordynator Honorowej Warty przy Grobie
Bł. Ks. Jerzego Popiełuszki**

KOMUNIKAT PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI KRAJOWEJ

Gdańsk, 11 sierpnia 2011

W związku z szeregiem nieścisłych wiadomości ukazujących się w mediach w ostatnich dniach, dotyczących listy osób zaproszonych do udziału w gdańskich obchodach podpisania Porozumień Sierpniowych chcę przedstawić precyzyjne informacje na ten temat.

Organizatorem obchodów w dniu 31 sierpnia jest nie tylko Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”. Na równych prawach organizacją uroczystości zajmują się również Region Gdański NSZZ „Solidarność”, Marszałek Wo-

Komunikat

Sekretarz Zarządu Regionu przypomina przewodniczącym organizacji zakładowych i międzyzakładowych Regionu Ziemia Radomska o upływającym terminie przekazywania do ZR wypełnionych związkowych ankiet informacyjnych organizacji zakładowych/międzyzakładowych z danymi dotyczącymi ich liczebności.

jewództwa Pomorskiego, Wojewoda Pomorski, Prezydent Miasta Gdańsk i Europejskie Centrum Solidarności.

Reprezentanci wszystkich tych instytucji odbyli w ostatnich tygodniach szereg spotkań służących przygotowaniu obchodów. Na spotkaniach wypracowano model współpracy, podzielono zadania. Zdecydowano również o kluczu wysyłania imiennych zaproszeń na obchody.

Zgodnie z podjętymi decyzjami Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” zaprosiła na obchody osoby pełniące najwyższe funkcje w państwie: Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Sejmu oraz Marszałka Senatu, a także Przewodniczącą Parlamentu Europejskiego. Zaprosiliśmy również Metropolię Gdańską oraz wszystkich poprzednich przewodniczących Związku.

Analogiczny klucz wysyłania zaproszeń imiennych zastosowano w 2010 roku przed organizacją jubileuszowego Krajowego Zjazdu Delegatów w Gdyni. Dodatkowo Komisja Krajowa wystosowała zaproszenia do klubów parlamentarnych PiS, PO, PjN i PSL.

Region Gdański NSZZ „Solidarność” odpowiedzialny był za zaproszenie parlamentarzystów

(cd. na str. 3)

TAK DLA EUROPEJSKIEJ SOLIDARNOŚCI

TAK DLA MIEJSC PRACY I PRAW PRACOWNICZYCH

NIE DLA POLITYKI CIĘĆ

Zawirowania i spekulacyjne gry na rynkach finansowych stanowią realne zagrożenie dla stabilności gospodarczej Unii Europejskiej. EKZZ przypomina przywódcom politycznym, że mają obowiązek stanąć na wysokości zadania i podejmować odpowiedzialne decyzje, a nie oddawać inicjatywę rynkom finansowym i agencjom ratingowym.

Dzisiaj Europa potrzebuje solidarności bardziej niż kiedykolwiek wcześniej. Konieczne jest podjęcie natychmiastowych działań na rzecz wprowadzenia mechanizmów wspierających inwestycje w realną odbudowę gospodarczą.

Tylko ogólnoeuropejska solidarność może dzisiaj pomóc nam zabezpieczyć miejsca pracy, rozwój społeczny i przywrócić standardy życia milionom naszych obywateli. Europa potrzebuje dzisiaj przywódców z prawdziwego zdarzenia, zdolnych podejmować odważne i odpowiedzialne decyzje, które odwrócą obecny kierunek przemian.

Oto nasze przesłanie do ministrów finansów i gospodarki UE, którzy będą obradowali we Wrocławiu 16 i 17 września.

Żądamy odpowiedzialnych i odważnych decyzji oraz polityki zmierzającej do budowy Europy Socjalnej oraz uczciwego, zapobiegającego wykluczeniu systemu europejskiego zarządzania. Dlatego...

protestujemy przeciwko

- ▶ Dyktatowi rynków finansowych i agencji ratingowych.
- ▶ Polityce ustawicznych cięć socjalnych i obniżania wynagrodzeń.
- ▶ Brakowi bezpieczeństwa socjalnego i bezrobociu, zwłaszcza wśród młodzieży.
- ▶ Deregulacji standardów pracy i płacy oraz degradacji standardów społecznych.
- ▶ Nieprzestrzeganiu zapisów układów zbiorowych i demontażowi dialogu społecznego.
- ▶ Rozwarstwieniu społecznemu.

Chcemy europejskiej solidarności i wzmocnienia Europy Socjalnej. Dlatego...

żądamy

- ▶ Stabilnego i bezpiecznego zatrudnienia.
- ▶ Poszanowania autonomii partnerów społecznych w sporach i negocjacjach.
- ▶ Realnego dialogu społecznego.
- ▶ Działań na rzecz wzrostu i ochrony siły nabywczej płacy.
- ▶ Gwarancji godziwego wynagrodzenia.
- ▶ Stabilnego systemu ochrony socjalnej gwarantującego rozwój społeczny i solidarność społeczną.
- ▶ Powszechnego dostępu do wysokiej jakości usług publicznych.
- ▶ Gwarancji wyższych emerytur.

Chcemy europejskiej solidarności i zapewnienia zrównoważonego rozwoju gospodarczego. Dlatego...

żądamy

- ▶ Wdrożenia mechanizmów ograniczających spekulacje i wspierających europejski plan odbudowy gospodarczej.
- ▶ Wprowadzenia podatku od transakcji finansowych i wykorzystania dostępnych instrumentów budżetowych na rzecz wzrostu inwestycji i zrównoważonego rozwoju.
- ▶ Likwidacji rajów podatkowych i przeciwdziałania fiskalnym oszustwom i defraudacjom.
- ▶ Rozwoju polityki przemysłowej opartej na technologiach niskoemisyjnych.
- ▶ Harmonizacji podstawy opodatkowania przedsiębiorstw z ustaleniem minimalnej stopy opodatkowania.

Euromanifestacja

17.09.2011 r. Wrocław

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska organizuje wyjazd na Euromanifestację w dniu 17.09.2011 we Wrocławiu.

Zbiórka uczestników na parking ZR przy ul. Traugutta 52 w dniu 17 września o godzinie 2.30 (w nocy). Przewidywany wyjazd do Wrocławia ok. godz. 10.00.

Rozpoczęcie manifestacji o godz. 11.00 na Stadionie Olimpijskim we Wrocławiu. Potem nastąpi przemarsz w okolice wrocławskiego Rynku. Przewidywany powrót ok. godz. 2.00 w nocy 18 września.

Zapisy do 5 września 2011 r. w sekretariacie ZR – tel. 483623804 w. 21 /25 oraz u wiceprzewodniczącego Krzysztofa Kośli - tel. 722394343.

Liczba miejsc ograniczona.

31. rocznica Porozumień Sierpniowych

Dzień Wolności i Solidarności

30 i 31 sierpnia oraz 3 września 1980 r. przedstawiciele strajkujących oraz rządzącej partii podpisali Porozumienia Sierpniowe. Na ich mocy 17 września w Gdańsku przedstawiciele robotników z całej Polski powołali ogólnopolski Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”. Dzień 31 sierpnia - został ustanowiony świętem państwowym przez Sejm RP w dniu 27 lipca 2005 roku (Dz. U. 2005 nr 155 poz. 1295).

Polityka gospodarcza I sekretarza PZPR Edwarda Gierka zaczęła załamywać się po 1975 wskutek niesprawności komunistycznej gospodarki powodującej wzrost zadłużenia zagranicznego. W czerwcu 1976 w Radomiu i Ursusie doszło do pierwszych strajków, na które władza zareagowała represjami. Do obrony robotników powołany został KOR.

16 października 1978 krakowski biskup Karol Wojtyła został wybrany na papieża przyjmując imiona Jana Pawła II. Rok później podczas I pielgrzymki do Polski na mszach papieskich zorganizowanych w największych miastach zbierały się miliony Polaków. Ojciec Święty nawoływał do poszanowania narodowej tradycji. Podkreślał znaczenie wolności w życiu społecznym i wzywał do poszanowania podstawowych praw przynależnych każdemu człowiekowi. Homilie papieskie wywoływały szeroki oddźwięk w społeczeństwie.

Początek strajków

W 1980 sytuacja gospodarcza pogorszyła się jeszcze bardziej. W okresie PRL ceny większości towarów były ustalane centralnie przez rząd. O tym, ile kosztowała kielbasa w każdym państwowym sklepie na terenie całego kraju, decydowali urzędnicy w Warszawie. Produkcja i sprzedaż mięsa oraz wędlin przez osoby prywatne była zabroniona. Decyzje dotyczące najważniejszych podwyżek wymagały decyzji Biura Politycznego KC PZPR. 1 lipca 1980 władze partii podjęły decyzję o podwyższeniu cen mięsa i wędlin.

Już po ośmiu dniach wybuchły pierwsze strajki lubelskie i trwały do 25 lipca.

Stocznia Gdańska

Kolejna fala protestów zaczęła się 14 sierpnia w Stoczni Gdańskiej zorganizowana przez Wolne Związki Zawodowe Wybrzeża. Po raz pierwszy wśród postulatów pojawiły się żądania polityczne. Około godziny 11.00 tego dnia do stoczni przedostał się Lech Wałęsa, jeden ze zwolnionych z pracy robotników stoczniowych. Komitet strajkowy zażądał przywrócenia do pracy Anny Walentynowicz i Lecha Wałęsy, wzniesienia pomnika ofiar 1970, uszanowania praw pracowniczych oraz przedstawił żądania socjalne. Dwa dni później w stoczni pojawiła się delegacja innych strajkujących zakładów z Bogdanem Lisem i Andrzejem Gwiazdą. Powołano Międzyzakładowy Komitet Strajkowy (MKS) z Lechem Wałęsą na czele. 17 sierpnia przed bramą stoczni ksiądz Henryk Jankowski odprawił mszę. Na tej samej bramie zawieszono 21 postulatów Komitetu Strajkowego. Następnego dnia w sali

BHP pojawili się eksperci wywodzący się ze środowisk katolickich i KORu, którzy mieli doradzać robotnikom podczas rokowań z władzami.

Przewodniczącym Komisji Ekspertów MKS został Tadeusz Mazowiecki, a w jej pracach udział wzięli Bronisław Geremek. Wśród protestujących robotników popularna stała się pieśń „Mury” śpiewana przez Jacka Kaczmarskiego.

21 postulatów

Postulaty robotników były dla władz trudne do zaakceptowania, bo nie dotyczyły wyłącznie ekonomii. Jako pierwsze żądanie strajkujący postawili zapewnienie im prawa do utworzenia własnej reprezentacji w państwie. Robotnicy chcieli samodzielnie zorganizować się w wolne związki zawodowe, które mogłyby przemawiać do „rządu robotniczo-chłopskiego” w imieniu „ludu pracującego miast i wsi”. W ten sposób stawiali w wątpliwość wiarygodność PZPR jako partii, która miała sprawować rządy w imieniu proletariatu.

Kolejne postulaty również miały charakter polityczny. Robotnicy domagali się przestrzegania zawartego w konstytucji PRL prawa do wolności słowa oraz dostępu do kontrolowanych przez partię mediów. Strajkujący żądali też zaprzestania represji wobec osób prześladowanych za przekonania.

Robotnicy przedstawili również szereg żądań ekonomicznych i socjalnych. Domagali się przeprowadzenia zmian w gospodarce, aby kraj mógł wyjść z kryzysu. Postulowali zwiększenie wsparcia dla osób wychowujących dzieci. Za ważne uznali też skrócenie wieku emerytalnego i reformę służby zdrowia. W ostatnim postulacie domagali się wolnych sobót.

Postulaty robotników wydawały się partii radykalne, ale nie pragnęli oni obalenia „władzy ludowej”. Ówczesna sytuacja geopolityczna nie dawała nadziei na to, że mogą runąć mury oddzielające Polskę od wolnego świata. „Imperium zła” było wciąż groźne. Zgodnie z doktryną Leonida Breżniewa, żaden kraj należący do Układu Warszawskiego nie mógł zawrócić z drogi do komunizmu. Rządy osadzone przez ZSRR w krajach obozu wschodniego mogły w razie czego liczyć na „bratnią pomoc” od towarzyszy z państw sąsiednich. Przykładem była tutaj Praska Wiosna, która została siłą

stłumiona dzięki inwazji wojsk Układu Warszawskiego (w tym Armii Czerwonej oraz Ludowego Wojska Polskiego).

Obawa przed obcą inwazją hamowała zapędy strajkujących, którzy wzywali do stworzenia „socjalizmu z ludzką twarzą”. Wierzyli, że państwo „ludowe” można zreformować, aby polepszyć los szarego człowieka.

Porozumienia sierpniowe

W kontrolowanej przez partię prasie pojawiają się wzmianki o „przerwach w pracy w Gdańsku”. Cenzura zabraniała używania słowa „strajk” w oficjalnych przekazach, ale społeczeństwo nie dało się tak łatwo oszukać. Polacy mogli odbierać przez nadające z żelaznej kurtyny Radio Wolna Europa, które przekazywało im wiarygodne wiadomości. Już 18 sierpnia

(cd. na str. 5)

31. rocznica Porozumień Sierpniowych

(cd. ze str. 4)

nia w Stoczni Szczecińskiej wybuchł strajk, na którego czele stanął Marian Jurczyk. Do 21 sierpnia strajki rozlały się na cały kraj. Stanęła większość zakładów pracy w Gdańsku i Szczecinie. Wydobyć wstrzymało szereg kopalni na Górnym Śląsku. Gdański MKS reprezentował pod koniec strajków ponad 600 przedsiębiorstw z całego kraju.

Protesty robotników w czerwcu 1956 i w grudniu 1970 władze PZPR stłumiły siłą. Zasięg protestów z sierpnia 1980 roku był tak wielki, że partia została zmuszona do negocjacji. 21 sierpnia do Gdańska przybyła Komisja Rządowa z Mieczysławem Jagielskim, a do Szczecina z Kazimierzem Barcikowskim. 30 i 31 sierpnia oraz 3

września przedstawiciele strajkujących oraz rządzącej partii podpisali Porozumienia sierpniowe. Na ich mocy 17 września w Gdańsku przedstawiciele robotników z całej Polski powołali ogólnopolski Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”.

Nazwę zaproponował Karol Modzelewski.

Autorem logo związku był Jerzy Janiszewski, student gdańskiej PWSP wyróżniony wcześniej za projekty plakatów. Charakterystyczne litery nazwane solidarycą miały wyobrażać tłum strajkujących, wspierających się wzajemnie podczas protestu.

W okresie od sierpnia 1980 do grudnia 1981 „Solidarność” ze związku zawodowego przerodziła się w masowy ruch protestu. W szczytowym okresie do „S” należało 10 mln Polaków. Wokół związku powstało szereg organizacji satelickich jak NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność” czy Niezależne Zrzeszenie Studentów. PZPR straciła monopol na organizowanie życia społecznego.

W okresie od sierpnia 1980 do grudnia 1981 „Solidarność” ze związku zawodowego przerodziła się w masowy ruch protestu. W szczytowym okresie do „S” należało 10 mln Polaków. Wokół związku powstało szereg organizacji satelickich jak NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność” czy Niezależne Zrzeszenie Studentów. PZPR straciła monopol na organizowanie życia społecznego.

Gdańsk

Jastrzębie

29. Ogólnopolska Pielgrzymka Ludzi Pracy na Jasną Górę

17-18 września 2011 r.

Od 1983 r. w trzecią niedzielę września odbywają się pielgrzymki NSZZ „Solidarność” na Jasną Górę.

Pielgrzymki Ludzi Pracy na Jasną Górę zapoczątkował patron naszego Związku bł. ks. Jerzy Popiełuszko. Również w bieżącym roku członkowie „Solidarności” podążą do Jasnogórskiej Pani aby modlić się w intencji Ojczyzny i Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”.

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska informuje, że organizuje wyjazd na 29. OPLP.

Zbiórka uczestników pielgrzymki 17 września o godz. 14.00 na parkingu ZR. Powrót do Radomia 18 września ok. godz. 20.00. Odpłatność 40 zł od osoby. Początki sztandarowe – bezpłatnie. Zapisy do 9 września 2011 r. w sekretariacie ZR – tel. 483623804.

XXIX Ogólnopolska Pielgrzymka Ludzi Pracy na Jasną Górę

Program XXIX Ogólnopolskiej Pielgrzymki Ludzi Pracy na Jasną Górę

17 września (sobota)

19.00 - msza św. – przewodniczy i homilię wygłosi ks. bp Marian Florczyk
21.00 - Apel Jasnogórski w Kaplicy Cudownego Obrazu – ks. bp Kazimierz Ryczan, Krajowy Duszpasterz Ludzi Pracy
21.30 - Droga Krzyżowa na Wałach

18 września (niedziela)

0.00 - msza św. w Bazylice – przewodniczy i homilię wygłosi ks. prałat Jan Irczyk
1.00 – 05.00 – czuwanie w Kaplicy Cudownego Obrazu
9.30 - Różaniec
10.00 - koncert zespołu „Mazowsze”
10.30 - wystąpienie Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Piotra Dudy
11.00 – uroczysta suma – przewodniczy i homilię wygłosi ks. abp Sławoj Leszek Głódź

KOMUNIKAT PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI KRAJOWEJ

(cd. ze str. 2)

z woj. pomorskiego.

Własne listy zaproszonych gości mieli również czterej pozostali organizatorzy rocznicy.

Taki klucz wysyłania zaproszeń nie przewidywał imiennego zapraszania parlamentarzystów spoza woj. pomorskiego. Decyzja ta wynikała m.in. z faktu, iż uroczystości rocznicowe odbywać się będą w środku kampanii wyborczej. **Nie chcieliśmy, aby bieżąca walka polityczna przesłoniła przesłanie święta NSZZ „Solidarność”.** Jak się w ostatnich dniach okazało, nie udało się tego uniknąć, nad czym osobiście bardzo boleję.

Smutne jest też to, że swoje prywatne interesy próbują przy tej okazji załatwić niektórzy działacze NSZZ „Solidarność”. W ten sposób działają np. wiceprzewodniczący NSZZ „Solidarność” Stocznia Gdańskiej.

Kolega Karol Guzikiewicz nie jest organizatorem obchodów, nie ma pojęcia o uzgodnieniach podjętych

podczas spotkań organizacyjnych, nie wie, kto został, a kto nie został zaproszony, a mimo to ze szkodą dla Związku eskaluje zamieszanie.

Oczywiście, jako prawdopodobny kandydat do Sejmu z listy Prawa i Sprawiedliwości jest w tym momencie jak najbardziej zainteresowany wypromowaniem swojego nazwiska i zyskaniem uznania u partyjnych kolegów.

Szkoda że uderza przy tym w NSZZ „Solidarność”.

Apeluję o zakończenie kłótni i zamieszania związanego z przygotowaniem do obchodów. Wszystkich – i członków NSZZ „Solidarność”, i sympatyków naszego Związku – zapraszam 31 sierpnia pod Pomnik Poległych Stoczniovców, a także 30 sierpnia do Szczecina i 3 września do Jastrzębia Zdroju. Bądźmy razem w tych ważnych dla polskiej historii dniach.

Piotr Duda
Przewodniczący Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”

31 rocznica powstania NSZZ „Solidarność”

Uroczystości regionalne

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska serdecznie zaprasza członków i sympatyków naszego Związku do udziału w regionalnych obchodach 31 rocznicy podpisania Porozumień Sierpniowych i powstania NSZZ „Solidarność”, które odbędą się **31.08.2011 r.** w Radomiu.

Program obchodów:

godz. 17.40 - zbiórka pocztów sztandarowych na palcu pod radomską Katedrą

godz. 18.00 – uroczysta rocznicowa msza św. w Katedrze

Po mszy św. delegacje „S” w asyście pocztów sztandarowych złożą kwiaty pod Krzyżem „Solidarność” przed Katedrą.

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że
20 lipca 2011 roku w wieku 82 lat zmarł

Adam Mazurkiewicz

Prezes Koła Światowego Związku Żołnierzy AK

Cześć Jego pamięci !!!

Przewodniczący Zarządu Regionu

NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Zdzisław Maszkiewicz

Zarząd Regionu NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Prezes Światowego Związku Żołnierzy AK O.Radom

mjr Leon Etwert

Z głębokim żalem zawiadamiamy,
że nasze związkowe szeregi opuścił

Marek Leszczyński

wyrazy współczucia pograżonej w bólu Rodzinie
składają

KZ NSZZ „Solidarność” w Imperial Tobacco Polska

Przewodniczący Zarządu Regionu

NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Zdzisław Maszkiewicz

Zarząd Regionu NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Jego Ekscelencji

Ks. Bp. Henrykowi Tomasikowi

najserdeczniejsze wyrazy współczucia z powodu śmierci

BRATA

składają

Przewodniczący Zarządu Regionu

NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Zdzisław Maszkiewicz

Zarząd Regionu NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Z głębokim żalem zawiadamiamy,
że nasze związkowe szeregi opuścił

Tadeusz Gozdur

wyrazy współczucia pograżonej w bólu Rodzinie
składają

Przewodniczący Zarządu Regionu

NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

Zdzisław Maszkiewicz

Zarząd Regionu NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska

NASZE PRAWO

Wypowiedzenie zmieniające

Wypowiedzenie warunków pracy i płacy wynikających z umowy o pracę, potocznie nazywane wypowiedzeniem zmieniającym, jest jednym ze sposobów poszukiwania oszczędności przez pracodawców.

Wypowiedzenie zmieniające

Podstawowe regulacje dotyczące omawianej instytucji zawiera art. 42 kodeksu pracy. Skutki złożenia przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu zmieniającym mogą być dwojakie:

1. W założeniu prowadzić ma ona do zmiany dotychczasowych warunków stosunku pracy na niekorzyść pracownika. Tak się stanie, jeżeli pracownik nie złoży przed upływem połowy okresu wypowiedzenia oświadczenia o odmowie przyjęcia zaproponowanych, nowych warunków. Wtedy domniemywa się, iż wyraził na nie zgodę i po upływie okresu wypowiedzenia stosunek pracy będzie kontynuowany na nowych zasadach.

2. Rezultatem wypowiedzenia zmieniającego może być również definitywne rozwiązanie stosunku pracy.

Stanie się tak w sytuacji, gdy pracownik przed upływem połowy okresu wypowiedzenia oświadczy, iż nie przyjmuje zaproponowanych warunków umowy o pracę. Należy zwrócić uwagę, iż brak zgody na nowe zasady pracownik może wyrazić w każdy sposób dostatecznie ujawniający jego wolę. W takiej sytuacji stosunek pracy rozwiąże się z upływem okresu wypowiedzenia, a do tego czasu będą obowiązywać dotychczasowe warunki.

Forma

Oświadczenie pracodawcy powinno mieć formę pisemną. Koniecznym jest również aby zawierało oprócz wypowiedzenia dotychczasowych również propozycję nowych warunków pracy i płacy. Podlega ono również konsultacji związkowej. Nie każda zmiana dotycząca stosunku pracy będzie wymagała wypowiedzenia zmieniającego, np. wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy lub płacy nie jest wymagane w razie powierzenia pracownikowi, w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres nie przekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika.

Odwwołanie

W terminie 7 dni od doręczenia pracownikowi pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu zmieniającym pracownik może wnieść odwołanie do właściwego sądu pracy. Wniesienie odwołania nie jest równoznaczne z niewyrażeniem zgody na nowe warunki. Pracownik może wyrazić wolę kontynuowania stosunku pracy, chociażby na nowych, mniej korzystnych warunkach, a jed-

35. rocznica śmierci ks. Romana Kotlarza

18 sierpnia minęło 35 lat od tragicznej śmierci ks. Romana Kotlarza. Zmarł on 18 sierpnia 1976 r. w szpitalu w Krychnowicach. Bezpośrednią przyczyną zgonu były obrażenia odniesione podczas pobicia przez funkcjonariuszy SB - „nieznanych sprawców”.

Ks. Roman Kotlarz święcenia kapłańskie przyjął 30 maja 1954 r. Posługę kapłańską pełnił jako wikariusz kolejno w parafiach: Szydłowiec, Żarnów, Koprzywnica, Mirzec, Kunów i Słupia Nowa, a od 26 sierpnia 1961 r. aż do śmierci był proboszczem parafii pw. MB Częstochowskiej w Pelagowie k. Radomia.

Ks. Kotlarz w kolejnych parafiach zapisał się jako niezwykle skromny człowiek i bezkompromisowy kaznodzieja. Wobec zarzutów administracji państwowej musiał kilkakrotnie zmieniać parafie.

Był pod stałą obserwacją Służby Bezpieczeństwa. Podobna „opieką” SB „otaczało” go we wszystkich parafiach, gdzie pełnił posługę kapłańską.

25.06.1976 r. ks. Kotlarz znalazł się w Radomiu. Widząc tłum demonstrantów protestujących przeciwko podwyższeniu cen, przyłączył się do nich, a następnie stojąc na schodach kościoła. Św. Trójcy udzielił im błogosławieństwa.

Przez kilka następnych tygodni podczas niedzielnych mszy św. w swojej parafii modlił się w intencji pobitych, aresztowanych, usuniętych z pracy. W kazaniach piętnował kłamstwo, domagał się szacunku dla człowieka i poszanowania sprawiedliwości. Władze chcąc zastraszyć ks. Kotlarza, wzywały go na przesłuchania, które prowadzili funkcjonariusze SB. Zmuszano go aby przechodził przez milicyjne „ścieżki zdrowia”, podczas których stojący w szeregu funkcjonariusze bili ofiarę. Zastosowano wobec niego areszt domowy, musiał co dwa dni meldować się na komisariacie MO. Został poddany ścisłej inwigilacji. Od połowy lipca 1976 r. był kilkakrotnie pobity na plebani przez „nieznanych sprawców” - funkcjonariuszy SB.

15 sierpnia 1976 r. ks. Kotlarz odprawił ostatnią Mszę Świętą. W trakcie nabożeństwa osłabł i z okrzykiem: „Matko, ratuj!”, stracił przytomność.

Następnego dnia został przyjęty do Wojewódzkiego Szpitala Psychiatrycznej Opieki Zdrowotnej w Krychnowicach, gdzie był kapelanem. Ordynator oddziału wewnętrznego Marian Piotrowski zeznał później, że ks. Kotlarz poinformował go, że był nachodzony na plebani i bity. „Obrażen na jego twarzy lekarz

Marian Piotrowski nie widział, ale ze sposobu poruszania się, siadania, osłabienia organizmu i ogólnego zachowania wynikało, że bardzo cierpi” - czytamy w dokumentacji prokuratorskiej.

16 sierpnia dziekan miejskiego dekanatu radomskiego ks. Stanisław Sikorski wysłał list do ks. bp. Piotra Gołębiowskiego w sprawie stanu zdrowia ks. Kotlarza. Prosił, aby biskup ustanowił w Pelagowie wikariusza, żeby odciążyć chorego proboszcza. Gdy dwa dni później list dotarł do adresata, prośba w nim przedstawiona była już bezprzedmiotowa.

17 sierpnia w godzinach między 21.00 a 23.00 nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia ks. Kotlarza. Ksiądz biegł po sali, twierdził, że ktoś wchodzi do jego pokoju i go podsłuchuje. Trzeba go było unieruchomić pasami.

18 sierpnia około godziny 2.30 nastąpił spadek ciśnienia tętniczego. Ksiądz stracił przytomność, nastąpiły objawy zaburzenia oddychania i wstrząsy. Podano leki ratujące i stan lekko się poprawił. Około godz. 7.45 nastąpiła zapaść. „Tętno było nieoznaczalne, oddechy rzadkie, typu agonicznego i w konsekwencji nastąpił zgon o godz. 8.00 dnia 18 sierpnia 1976 roku” - pisano.

W rozpoznaniu sekcijnym stwierdzono „obustronne, krwotoczne zapalenie płuc”. Nie stwierdzono jednak żadnych śladów na ciele, które mogłyby powstać w wyniku pobicia. Albo zatem ślady wcześniej zanikły, albo też księdza bito tak, że tych śladów nie było widać. Fakt bicia nie budzi bowiem żadnych wątpliwości. Został potwierdzony w toku późniejszych śledztw przez prokuraturę. Mimo to w oficjalnej dokumentacji lekarskiej brakuje wzmianki o pobiciu. Dlaczego nie ma także zdjęcia rentgenowskiego klatki piersiowej albo przynajmniej wyników badań, skoro leczono ciężką chorobę płuc? Takie pytanie postawił przed laty Wojciech Ziemiński, który jako jeden z pierwszych badał sprawę śmierci ks. Kotlarza. W każdym razie sprawa dokumentacji lekarskiej jest niejasna i zapewne nigdy do końca nie zostanie wyjaśniona.

20 sierpnia 1976 r. robotnicy radomscy przenieśli trumnę ze zwłokami ks. Kotlarza czterokilometrową, uślaną kwiatami drogą ze szpitala do Pelagowa. Po żałobnej połowej mszy św., która zamieniła się w wielką narodową manifestację, przewieziono ciało do Koniemłotów i pochowano w rodzinnym grobie.

Bitwa Warszawska 1920 r.

Bitwa warszawska znajduje się w katalogu "100 najważniejszych bitew w historii". To zachodni analitycy wojskowi i historycy dostrzegli, że gdyby wypadki w sierpniu 1920 r. przybrały inny obrót, to bilans historii świata w XX w. mógłby wyglądać zupełnie inaczej – czytaj: bardziej tragicznie.

Podejście pod Kijów w 1920 r. rozciągnęło ponad miarę polskie linie dostaw wojskowych.

Nic więc dziwnego, że 4.07.1920 r. rozpoczęła się druga ofensywa Armii Czerwonej, w której wzrosła liczebność i dyscyplina wojsk wzmocnionych dobrowolnym akcesem części "białogwardyjskich" oficerów gen. Denikina. Uderzenia 3,4 i 15 armii bolszewickich skierowane były na polski front litewsko-białoruski. Nastąpił niesłychanie szybki odwrót wojsk polskich – prawie tak szybki jak wcześniejsza ofensywa. 10.07 opuścili one Święciany, 11.07 – Mińsk, 14.07 padło Wilno, zaś 19.07 zagon sowieckiego korpusu konnego Gaja doprowadził do zajęcia Grodna. Stronie polskiej nie udało się utrzymać oporu na linii rzek Niemen i Szczara. 23.07 tak zwana grupa mozyrska wojsk bolszewickich opanowała Pińsk, 1.08 – Brześć nad Bugiem. W tym samym czasie 4 i 15 armia weszły do Bielska Podlaskiego i Białegostoku. Polski front północny załamał się pod naporem ofensywy radzieckiej. Wojska polskie gorączkowo wycofywały się na zachód. Na froncie południowym toczono zacięte walki pod Równem. Niestety, po ciężkich starciach armia konna Budionnego zajęła to miasto 5.07. W połowie miesiąca front południowy oparł się na Zbruczu, jednak w jego centrum armia konna Budionnego parła dalej na zachód. 12 armia atakowała Kowel, zaś zadaniem 14 armii było zdobycie Lwowa. Zacięte walki toczyły się pod koniec lipca pod Brodami. Piłsudski zamierzał kontratakować z linii Bugu, ale postępy i przewaga Armii Czerwonej zamyśliły ten udaremniony. W nocy z 9 na 10.08 wojska polskie opuściły linię Bugu grupując się nad Wieprzem i Wisłą do rozstrzygającej bitwy. Jednocześnie 4 armia bolszewicka nacierała wzdłuż granicy z Prusami Wschodnimi wdarła się aż pod Mławę, Płock i Włocławek. Celem tego uderzenia było odcięcie sił polskich od morza i połączenie się z Niemcami. W rękach Armii Czerwonej znalazły się całkowicie północne Mazowsze i Podlasie. Na południu front oparł się w połowie sierpnia na linii Chełm-Sokal-Brody-Buczacz. Młode Państwo Polskie znalazło się pozornie w beznadziejnej sytuacji. Groził nam kolejny rozbiór – tym razem ze strony Bolszewickiej Rosji.

Bitwa ostatniej nadziei

Wydawałoby się, że Polski nie było w stanie nic uratować. Tak też sądzili bolszewicy. Pod koniec lipca ich dowódca frontu południowo-zachodniego Jegorow otrzymał zadanie rozbicia 6 armii polskiej, opanowania Galicji i marszu na Kraków, zaś dowódca frontu północno-zachodniego Michaił Tuchaczewski, miał wykonać "pochód za Wisłę" i zadać Pol-

sce ostateczny cios. Na 12.08 przewidywano zajęcie Warszawy po obejściu jej od zachodu, podobnie jak to uczynił carski dowódca w 1831 r. – Paskiewicz.

W Warszawie cudzoziemcy ewakuowali się w panice. Prawie wszystkie ambasady z wyjątkiem nuncjatury papieskiej "wyniosły się" na zachód. Politycy zachodni spodziewali się szybkiego upadku Warszawy. Dostawy sprzętu były odcinane przez Niemcy i Czechosłowację, strajkowali też dokerzy angielscy nie chcąc by dostawy broni dotarły do nas na czas.

Tymczasem z wojskowego punktu widzenia bolszewicy powieliли polski błąd strategiczny i sytuacja militarna zaczęła kształtować się na naszą korzyść. Armie Tuchaczewskiego wykrawały się w licz-

nych bitwach, przy zaciętym polskim oporze i liczyły już tylko 130 tys. ludzi. Poza tym część "soldatów" odpadła w marszach lub została dla obsadzenia ziem polskich – tu bolszewików zaskoczył brak poparcia dla ich idei przez naszych "proletariuszy". Armie polskie tymczasem, pozbawione możliwości odwrotu koncentrowały się coraz bardziej i w sierpniu 1920 r. urosły na froncie północnym do około 170 tys. żołnierzy. To nie koniec, do walk włączano nowe oddziały polskie, nie zdeprymowane jeszcze odwrotem. W szeregi wojska pospieszyły tysiące ochotników.

Polscy wojskowi dostrzegli od razu nadarżającą się okazję odparcia wroga. W pierwszych dniach sierpnia rozpoczęły się przygotowania do "bitwy ostatniej szansy".

Dzieło Marszałka

Piłsudski wraz z nowym szefem sztabu gen. Tadeuszem Rozwadowskim oraz gen. Kazimierzem Sosnkowskim, a wbrew francuskiemu doradcy gen. Maxime'owi Weygandowi – którego niektórzy historycy lekkomyślnie kreowali na "zbawcę", opracował plan operacji warszawskiej. Według rozkazu Piłsudskiego z 6.08, zasadniczą obronę zamierzano oprzeć na linii Orzyc-Narew-Wisła-Wieprz, a na południu – na rzece Strypie. Plan przewidywał związanie dużej części sił radzieckich na przyczółku warszawskim oraz koncentrację

grupy manewrowej w sile około pięciu dywizji nad Wieprzem, skąd w drugiej fazie miało nastąpić uderzenie na skrzydło i tyły rozciągniętych wojsk radzieckich atakujących Warszawę. Odcinkiem północnym frontu z 5 armią gen. Władysława Sikorskiego. 1 armią gen. Franciszka Latinika, broniącą samej stolicy, i 2 armią gen. Kazimierza Raszewskiego dowodził gen. Józef Haller, odcinkiem środkowym – od Dębina do Brodów – gen. Edward Rydz-Śmigły, zaś południowym – gen. Wacław Iwaszkiewicz. Uderzenia znad Wieprza dokonać miały siły wydzielone z 3 i 4 armii pod dowództwem samego Piłsudskiego.

Podczas przegrupowania sił polskich 12.08 rozgorzały zacięte walki pod Radzyminem. 14.08 bolszewikom udało się zrobić wyrwę w obronie polskiej, jednakże następnego dnia w bojach pod Zielonką i Ossowem, gdzie poległ bohaterski

(cd. na str. 11)

Bitwa Warszawska 1920 r.

(cd. ze str. 10)

ksiądz Ignacy Skorupka, natarcie bolszewickie zostało odparte. Również 14.08 bitwę nad Wkrą rozpoczęła 5 armia skutecznie wiążąc siły 4 armii bolszewickiej. Jednocześnie korpus konny Gaja kontynuował marsz na zachód, co wyłączyło go z bitwy warszawskiej. 16.08 grupa uderzeniowa znad Wieprza odrzuciła i rozbiła tak zwaną grupę mozyrską Armii Czerwonej, co zupełnie zaskoczyło dowództwo radzieckie, pewne zwycięstwa. W ciągu paru następnych dni grupa znad Wieprza zmusiła atakujące Warszawę 3, 15 i 16 armie bolszewickie do panicznego odwrotu. Ofensywa armii konnej Budionnego na Lublin załamała się po zajęciu Zamościa na skutek kontrataku polskiej 3 armii gen. Rydza-Śmigłego. 6.09 armia Budionnego wycofała się do Włodzimierza Wołyńskiego. To nie koniec! Korpus konny Gaja i 4 armia bolszewicka pobita pod Mławą przeszły granicę Prus Wschodnich. Inne bolszewickie armie cofające się spod Warszawy zostały także zepchnięte w rejon Łomży, a potem i nad granicę z Prusami. Wojska polskie nacierały na całym froncie, a odwrot Armii Czerwonej zamienił się w bezładną ucieczkę.

Skąd wziął się termin „Cud nad Wisłą”

Wrodzy Piłsudskiemu zwolennicy Narodowej Demokracji (enedcy) od początku usiłowali odebrać jemu i Rozwadowskiemu autorstwo i kierownictwo tego wielkiego militarnego zwycięstwa. W swojej antypiłsudczykowskiej propagandzie zaczęli więc używać fałszującego historię terminu „cud nad Wisłą”.

Co ciekawe na forum Sejmu tego sformułowania użył po raz pierwszy w mowie sejmowej ówczesny „prezydent ministrów” Wincenty Witos. Stamtąd przedostały się one do prasy zagranicznej.

Rzeczywistym autorem tych słów był zaciekle wróg Piłsudskiego poseł i redaktor enedek Stanisław Stroński, który w przeddzień generalnego ataku bolszewików na Warszawę w artykule „O cud nad Wisłą” przypomniał w „Rzeczpospolitej” dni Francji z września roku 1914, gdy Niemcy parli na Paryż i gdy „stał się ów „Cud nad Marną” - zwycięstwo wojsk marszałka Jacquesa Joffre nad Prusakami”. Profesor Stroński przypomniał ówczesną niespodziewaną odmianę losu, jakiej doznała Francja i wyraził niezłomną ufność, że i u nas stanie się podobny cud i zwać go będziemy „Cudem nad Wisłą”.

Reportaże z pól bitewnych, które później ukazały się w formie książki pod tytułem „Cud Wisły” napisał inny znany enedek - pisarz i krytyk literacki Adam Grzymała-Siedlecki. W jednym z reportaży czytamy: „Rozpoczęła się trzydniowa bitwa pod Nasielskiem, którą bolszewickim siłom wydał gen. Sikorski. Bitwa ta miała olbrzymie zadanie. Nasielsk stanowił jakby podstawę północnego frontu wroga. Dopóki Nasielsk był w mocnym władaniu Czerwonej Armii, dopóty mogła bezkarnie rozlewać się na Zachód, hen aż po Toruń. Nasz sztab generalny postanowił uderzyć w to właśnie serce sowieckiej siły.

Bitwa była zażarta i wiele ofiar nas kosztowała, bolszewicy wiedzieli bowiem, co im grozi, gdy tu poniosą klęskę. Nie zdołali się jednak obronić. Wojska nasze przerwały ich front, wbiły się klinem między prawe, a lewe ich skrzydło i nie dając się im opamiętać zaczęły ich zagarniać okrążeniem. Hordy sowieckie rzuciły się do ucieczki, lewe skrzydło popędziło na Grodno, drugie zaś znalazło się w pozycji beznadziejnej; po odbiciu przez nas Nasielska i po błyskawicznym marszu na Nasielsk wprost na północ - wszystkie drogi odwrotu dla wroga działającego pod Włocławkiem, Płockiem, Sierpcem i Mławą - wszystkie te drogi były dla niego cudem odcięte!”

W latach późniejszych określenie „cud nad Wisłą” eksponowane było przez enedecję dla osiągnięcia celów politycznych. Piłsudczycy bardzo nie lubili określenia „cud nad Wisłą”, gdyż w ich mniemaniu wskazywanie na udział sił nadprzyrodzonych podważało zasługi Józefa Piłsudskiego w bitwie warszawskiej. Enekcja podczas rocznicowych obchodów nadawała im charakter religijny i eksponowała postać ks. Ignacego Skorupki. Ludowcy podkreślali zaś znaczenie Wincentego Witosa, który w trudnym okresie był premierem Rządu Obrony Narodowej.

„Cudowna” radiostacja

Okazuje się jednak, że Bitwa Warszawska miała swój akcent religijny. Jednym z ważniejszych jej epizodów było bowiem zdobycie sztabu 4. armii sowieckiej przez polski 203 Pułk Ułanów. Przechwycono kancelarię armii, magazyny i jedną z dwóch sowieckich radiostacji, służących

Rosjanom do łączności z naczelnym dowództwem w Mińsku. Polacy wiedzieli, że w tym czasie druga z radiostacji była wyłączona, ponieważ przemieszczała się w inne miejsce. W tym czasie dowódca frontu Michaił Tuchaczewski wydał 4 Armii rozkaz zawrócenia na południowy wschód i uderzenia na armię gen. Sikorskiego, który walczył pod Nasielskiem.

Szybkie i skuteczne rozszyfrowanie tego rozkazu przez Polaków umożliwiło przeanalizowanie sytuacji i doprowadziło do podjęcia błyskawicznej decyzji przestrojenia nadajnika warszawskiego na częstotliwość sowieckiej radiostacji i rozpoczęcie skutecznego zagłuszania znacznie odleglejszych nadajników z Mińska, dzięki czemu druga z sowieckich radiostacji, którą 4 Armia dysponowała, po jej uruchomieniu w nowym miejscu, wciąż nie była w stanie odebrać rozkazów Tuchaczewskiego. Warszawa bowiem na tej samej częstotliwości nadawała przez dwie doby bez przerwy teksty...Pisma Świętego.

Dlaczego bolszewikom zaserwowano akurat ewangelizację? To proste Pismo Święte było jedynym dostatecznie obszernym tekstem, które ad hoc udało się dowództwu Cytadeli, gdzie mieścił się polski nadajnik, dać radiotelegrafistom do nieustannego nadawania.

NASZE PRAWO

(cd. ze str. 8)

nocześnie kwestionować wypowiedzenie zmieniające, jako dokonane z naruszeniem przepisów prawa pracy i dochodzić uznania go za bezskuteczne. Istotnym jest aby sprecyzować swoje stanowisko w tym zakresie.

Ustanie członkostwa w Związku

Ustanie członkostwa w Związku określa paragraf 13 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Zgodnie z nim, członkostwo ustaje wskutek:

- (1) wystąpienia ze Związku;
- (2) pozbawienia członkostwa, czyli wykluczenia ze Związku;
- (3) skreślenia z rejestru członków;
- (4) niezachowania trybu postępowania, o którym mówi par. 10 ust. 4;
- (5) śmierci członka Związku.

Wystąpienie ze Związku następuje w formie pisemnego oświadczenia członka Związku, skierowanego do właściwej komisji zakładowej lub międzyzakładowej.

Pozbawienie członkostwa (wykluczenie ze Związku) następuje w wyniku uchwały komisji zakładowej lub międzyzakładowej, podjętej z uwagi na poważne naruszenie przez członka Związku postanowień Statutu, innych postanowień prawa wewnątrzwiązkowego lub postępowania nie licującego z godnością członka Związku. Uchwała musi być podjęta w głosowaniu tajnym i wymaga pisemnego uzasadnienia. Od uchwały pozbawiającej członkostwa przysługuje prawo odwołania do zakładowego zebrania członków

lub delegatów, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty doręczenia uchwały. Zebranie to musi rozpatrzyć odwołanie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jego wniesienia.

W razie podtrzymania przez zebranie decyzji o pozbawieniu członkostwa lub niepodjęcia uchwały w wyznaczonym terminie, odwołującemu przysługuje prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia mu decyzji zebrania albo od dnia bezskutecznego upływu terminu rozpatrzenia przez nie odwołania.

Skreślenie z rejestru członków następuje z powodu zalegania z zapłatą należnej składki związkowej, za co najmniej 3 miesiące, po uprzednim pisemnym wezwaniu przez komisję zakładową lub międzyzakładową do uregulowania tych należności, w terminie nie krótszym niż 30 dni. Komisja ta ma obowiązek wysłania wezwania, o którym mowa w ust. 5, niezwłocznie po stwierdzeniu niewypełnienia obowiązku opłacania składek przez członka Związku. Nieuregulowanie przez członka Związku zaległych składek, w terminie ustalonym przez komisję zakładową lub międzyzakładową, powoduje skreślenie go przez tę komisję z rejestru członków na podstawie podjętej uchwały.

Komisja zawiadamia zainteresowanego o uchwale skreślającej go z rejestru członków, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od daty jej podjęcia. W przypadku odwołania się od uchwały pozbawiającej członkostwa, uchwała ta ulega zawieszeniu do czasu podjęcia decyzji przez zakładowe zebranie członków lub delegatów, bądź przez zarząd regionu.

W przypadku likwidacji podstawowej jednostki organizacyjnej, członek Związku może kontynuować członkostwo w innej, dowolnie wybranej organizacji, której władza wykonawcza podejmie uchwałę o wpisaniu go do rejestru członków.

Przystąpienie do innej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku winno nastąpić w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od daty wyrejestrowania likwidowanej organizacji przez zarząd regionu. Po upływie powyższego terminu, członkostwo w Związku ustaje z mocy prawa.

Region NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Adresy i telefony:

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
26-600 Radom ul. Traugutta 52

e-mail: solidar1@radom.net solidar2@radom.net
solidar3@radom.net

telefony: centrala/sekretariat ZR – 483623804 tel./fax

centrala – 483623643/04836251-61 centrala

sekretariat - wew. 21

sekretariat/fax - wew. 22

przew. Zdzisław Maszkiewicz - wew. 23

wiceprzew. Zbigniew Dziubasik - wew. 24

wiceprzew. Krzysztof Kośła - wew. 25

wiceprzew. Andrzej Wójcicki - 0607279893

Zespoły problemowe:

Zespół Szkoleń i Promocji Związku - wew. 25

Zespół ds. Organizacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Akcji Protestacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Budżetowych - wew. 25

Zespół Promocji i Rozwoju/ Kasa - wew. 27

Zespół prawa pracy/Interwencji - wew. 28

Redakcja „Biuletynu” - wew. 29

Księgowość - wew. 30

Sekcje i Komisje Branżowe - wew. 31

Biuro Terenowe ZR - TKK Lipsko

27-300 Lipsko ul. Partyzantów 5

– szef biura: Wojciech Dziółko tel.: 483780260

Biuro Terenowe ZR - TKK Szydłowiec

26-500 Szydłowiec ul. Ogrodowa 8

– szef biura: Czesław Stefański tel.: 0662211632

Biuro Terenowe ZR - TKK Warka

05-660 Warka ul. Długa 51a – szef biura: Jan Skowroński

Biuro Terenowe ZR - TKK Zwoleń

26-700 Zwoleń ul. Puławska 2 - szef biura: Tadeusz Wach

Biuro Terenowe ZR - TKK Pionki

26-670 Pionki ul. Sienkiewicza 40

– szef biura: Zdzisław Maszkiewicz tel.: 0609360300

723

BIULETYN

INFORMACYJNY

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Radom 26-600, ul. Traugutta 52

e-mail: solidar2@radom.net

Redakcja, tkt i skład: Paweł Podlipniak (ppp)
egzemplarz bezpłatny

723

Numer 723 zamknięto 17.08.2011

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska PEKAO
S.A. II O/Radom 23124032591111000030031542